

Αζινλίκτσα

Τεύχος: 52 - ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2009

ΗΡΑΚΛΗΣ ΜΗΛΛΑΣ

«Συνάντηση με τον Πρόεδρο των ΗΠΑ στον Λευκό Οίκο. Συνάντηση με τον Αντιπρόεδρο και δείπνο προς την τιμήν του στην κατοικία του. Δείπνο από την Υπουργό Εξωτερικών προς τιμήν του. Γεύμα στο Κογκρέσο από τους Προέδρους της Βουλής των Αντιπροσώπων και της Γερουσίας. Συνέδρια στο Πανεπιστήμιο Georgetown και στο Brookings...».

Τις προάλλες, ο Α. Ασλάν αυτά έγραφε για τον Πατριάρχη Βαρθολομαίο, ο οποίος στην Τουρκία υπάγεται στο Επαρχείο Φάτιχ. Και στεναχωριόταν «Νομίζαμε ότι αν κλείσουμε τα μάτια μας στις πραγματικότητες θα επιλυθεί το Κουρδικό ζήτημα, θα ξεχαστούν τα όσα κάναμε στους Αρμένιους, θα υποχωρήσουν οι Αλεβίτες από τις κατηγορίες τους για διάκριση ή θα αρθεί ο οικουμενικός χαρακτήρας του Ορθόδοξου Πατριαρχείου». Τις ίδιες μέρες ο Ε. Καράκας από την εφημερίδα Σταρ έγραφε ότι η Χίλαρι Κλίντον προσφώνησε ως «Οικουμενικό» τον Πατριάρχη, ότι επιδοκίμασε τις απόψεις του και παραπονιόταν για το γεγονός ότι το Τουρκικό κράτος αναγνωρίζει το Πατριάρχη ως «Πατριάρχη του Φαναρίου».

Πιστεύω βέβαια αν ο Έπαρχος του Φάτιχ διάβαζε όλα αυτά, θα ήταν αυτός που θα είχε ενοχληθεί περισσότερο απ' όλους. Δεν μπορεί να θυμώσει κανείς με την περιεργη αυτή κατάσταση που επικρατεί μεταξύ του Έπαρχου και του Πατριάρχη. Βρίσκονται σε αστεία θέση όσοι επιτρέπουν αυτή τη σχέση, αυτή την προσέγγιση και αναμειγνύονται σε αυτήν την ξεροκεφαλιά. Είναι πολύ κακή περίπτωση το να φαίνεσαι αστείος. Οι άνθρωποι μπορούν να ανεχτούν όσους αντιτίθενται μαζί τους ή ακόμα και εκείνους που τους επιτίθενται. Διότι τα συναισθήματα οργής και μίσους προς το πρόσωπο τους, δείχνουν πως κάποιος τους παίρνουν στα σοβαρά. Εάν όμως κάποιος αρχίσουν να γελάνε μαζί σας και έχετε γίνει αντικείμενο γελοιοποίησης, τότε αρχίζετε και αμφισβητείτε την αξία σας. Φανταστείτε τον Έπαρχο του Φάτιχ και τον κ. Πατριάρχη να είναι απέναντι ο ένας στον άλλον και όλος ο κόσμος να παρακολουθεί αυτή τη σκηνή. Προσπαθήστε να φανταστείτε την αντιφατική και ειρωνική ισορροπία δυνάμεων που διαδίδονται από την γλώσσα σώματός τους. Εγώ δεν θα ήθελα να ήμουν στην θέση του Έπαρχου.

Την τελευταία περίοδο δημοσιεύτηκαν και γράφτηκαν πολλά για το ότι η Τουρκία θα βελτιώσει την εικόνα της, όταν, η ίδια θα σέβεται τον Πατριάρχη ως Τούρκο πολίτη και δεν θα εξετάζει πλέον την ιδιότητά του, ο οποίος είναι οικουμενικός, δηλαδή εκατομμύρια άνθρωποι από διάφορα σημεία του πλανήτη τον θεωρούν «αρχηγό», ακόμα και ο ιστορικός «αντίπαλός» του ο Πάπας τον αναγνωρίζει με την ιδιότητα αυτή, τότε λοιπόν η Τουρκία θα επωφεληθεί από το πατριαρχείο διότι ο Πατριάρχης στηρίζει το σχέδιο της ευρωπαϊκής προοπτικής της Τουρκίας. Εγώ θα προσθέσω και κάτι ακόμα εκτός από αυτό. Η σημερινή κατάσταση που επικρατεί είναι γελοία για την Τουρκία. Όταν μια χώρα λέει «όχι» σε κάτι για το οποίο λένε όλοι «ναι», τότε απομονώνεται. Ακόμα εάν αυτή η άρνηση φτάσει σε σημείο να μην έχει νόημα, τότε έρχεται σε πλήρη αντίθεση «με τα υψηλά συμφέροντα της χώρας». Δηλαδή, πέρα από τα οφέλη του Πατριάρχη και του Πατριαρχείου, πρέπει να σκεφτόμαστε και τις ζημιές που φέρνει η παρούσα κατάσταση.

Τις προάλλες διαβάσαμε ότι το Πατριαρχείο κέρδισε στο Ε.Δ.Α.Δ. την υπόθεση περί ιδιοκτησίας του Ορφανοτροφείου της Πριγκίπου, ενώ το «κράτος» δεν αναγνώριζε ούτε αυτό το δικαίωμα ιδιοκτησίας. Εν τω μεταξύ, το «κράτος» εδώ και χρόνια αναγνωρίζει το «Τουρκικό Ορθόδοξο Πατριαρχείο» του οποίου οι πιστοί δεν γεμίζουν ούτε ένα λεωφορείο. Αυτό το «πατριαρχείο» παρουσιάζεται ως ο τόπος όπου διεξάγονταν οι συσκέψεις της «Εργκένεκον»! Επειδή αυτές οι αντιφάσεις και τα αστεία άρχισαν πλέον να ακούγονται και έξω από τα σύνορα της χώρας, η ευθύνη πλέον αρχίζει και υπερβαίνει και τον Έπαρχο του Φάτιχ.

Το γεγονός δεν έχει σχέση μόνο με το να μπάνουν τα κεφάλια μέσα την άμμο. Διότι δεν φτάνει μόνο να παραβλέπονται αυτά που βλέπουν όλοι, αλλά υπάρχει και η περίπτωση το να βλέπεις αυτό που δεν βλέπουν οι υπόλοιποι. Αναφέρομαι στο «σχέδιο» του Πατριαρχείου να ιδρύσει εκ νέου το Βυζάντιο στην Κωνσταντινούπολη όπου ζουν 15 εκατομμύρια Τούρκοι! Αν δεν το άκουγα με τα ίδια μου τα αυτιά στην τηλεόραση, δεν θα το πίστευα: Ο εκπρόσωπος του κόμματος CHP εξεμάνη και μιλούσε για τον ενδεχόμενο αυτόν κίνδυνο στο Τουρκικό Κοινοβούλιο πριν από μερικά χρόνια. (Το τι λέει σήμερα δε μπορώ να ξέρω, ούτε να ακούσω). Αυτή είναι η κατάσταση που χαρακτηρίζω αστεία – στην ουσία βέβαια είναι κωμικοτραγική.

Τις προάλλες επισκέφτηκα την Θεολογική Σχολή της Χάλκης που παραμένει κλειστή από το 1974. Στον θρησκευτικό λειτουργό που με ξεναγούσε στην Θεολογική Σχολή, ρώτησα αν ποτέ την επισκέφτηκε κάποιος πρωθυπουργός, υπουργός ή κάποιος υπεύθυνος που έχει την αρμοδιότητα λήψης αποφάσεων. Απ' ότι γνωρίζει, μου είπε ότι συνήθως δεν έρχονται. Κρίμα, σκέφτηκα. Αν είχαν έρθει θα έβλεπαν ότι πρόκειται για μοναστήρι. Στην είσοδο ακόμη, με υποδέχτηκαν ένα σκυλί με μια γάτα που έπαιζαν αγαπημένα. Σαν να συμβόλιζαν την ειρήνη. Μέσα σε ένα πολύ ωραίο, περιποιημένο, ήρεμο και ευρύχωρο κήπο υπάρχει μια εκκλησία και μια σχολή σχεδόν μέσα το ένα στο άλλο. Εντυπωσιάζει η καθαριότητα και η τάξη που υπάρχει. Είναι έτοιμη να παρέχει εκπαίδευση αύριο. Και αυτή η σχολή δεν αναγνωρίζεται.

Ας μην αναγνωρίζεται. Όπως το Πατριαρχείο, όπως και το Ορφανοτροφείο. Αρκεί να μην εμποδιστεί η λειτουργία της. Ας χαρακτηρίσουν και την Σχολή της Χάλκης ως «Επαγγελματικό Εργαστήριο» που υπάγεται στον κοινοτάρχη και ας επιτρέψουν την

λειτουργία της. Ούτως η άλλως όλος ο κόσμος θα αναγνωρίζει τους αποφοίτους της Σχολής και όσοι πάρουν απολυτήρια από εκεί θα θεωρηθούν άξιοι σε όλες τις Ορθόδοξες εκκλησίες. Αυτό και μόνο αρκεί. Σε μια κοσμική χώρα σαφώς και οι πιστοί έχουν το δικαίωμα να μην «αναγνωρίζουν» αυτό το πατριαρχείο και να ανήκουν ή να υπάγονται σε μια άλλη εκκλησία ή σε μια άλλη ομάδα πιστών. Όμως τι να πει κανείς για το πρόβλημα της μη αναγνώρισης εκ μέρους του κράτους! Μήπως νομίζουν ότι αν την αναγνωρίσουν θα γίνουν Ορθόδοξοι Χριστιανοί; Όλα αυτά και πολλά άλλα μου φαίνονται γελοία και ασυνάρτητα.. Και οι άλλοι λοιπόν σε αυτό τον κόσμο σκέφτονται με αυτόν τον τρόπο.